

List od preláta (Február 2007)

Mons Echevarría vyzýva, aby sme prijali Božiu vôľu, aj keď nám môže pripadať ťažká:: „Veľkodušné prijatie týchto požiadaviek, na začiatku sprevádzané chvíľkovým odporom a nesúhlasom, je istou cestou nasledovania Krista zblízka“

15.02.2007

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!
Meditujme teda nad scénou v

evanjeliu od svätého Lukáša. *Keď uplynuli podľa Mojžišovho zákona dni ich očisťovania, priniesli ho do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v Pánovom zákone: "Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi," a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky* (Lk 2, 22-24). V niekoľkých veršoch, s lúbezným opakovaním, sa zdôrazňuje, že Mária a Jozef idú do Jeruzalema s jasným cieľom plniť Božiu vôľu, tak ako ju vysvetľoval Mojžišov zákon. Na nič sa nepýtali, aj keď im nechýbali dôvody na to, aby si mysleli, že tento predpis pre nich neplatí. Poslúchajú s jednoduchosťou a radosťou, a dávajú mužom a ženám všetkých čias, a najmä kresťanom, dokonalý príklad vernosti Bohu a poslušnosti jeho zákonom. Určite ste si spomenuli na prísne slová svätého Josemaríu, keď komentuje štvrté tajomstvo radostného ruženca:

Vidíš? Ona –Nepoškvrená!- sa

podriaďuje zákonu ako keby potrebovala očistenie.

Úbohé dieťa, naučíš sa z tohoto príkladu plniť svätý Boží zákon, i keď vyžaduje veľa osobných obetí? (Sv. Josemaría, Svätý ruženec, Štvrté tajomstvo radostného ruženca).

Plnenie Božieho zákona je zhrnutím všetkej kresťanskej múdrosti. Nie je možné nasledovať Krista mimo tejto cesty úplnej identifikácie s Božou vôľou: touto cestou kráčali Panna Mária a svätý Jozef v každom okamihu svojho života. List Hebrejom cituje slová žalmistu, keď hovorí o príchode Božieho Syna na svet: *Nechcel si obetu ani dar, ale dal si mi telo. Nepáčili sa ti zápalné obety ani obety za hriech. Vtedy som povedal: Hľa, prichádzam - vo zvitku knihy je napísané o mne -, aby som plnil tvoju vôľu, Bože* (Hb 10, 5-7; por. Ž 40, 7-9). Je príznačné, že v okamihu, keď Mária súhlasí s

Vtelením, odpovedá archanjelovi Gabrielovi: *Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova* (Lk 1, 38). *Fiat!* Panny Márie sa naplno zjednocuje s *ecce venio* Božieho Syna, ktorý sa stáva človekom pre našu spásu. Svätý otec to komentuje: **Žasneme a plní vďačnosti sa skláňame pred tajomstvom tých dvoch „hľa prichádzam“, Synovho „hľa prichádzam“ a Matkinho „hľa prichádzam“, ktoré si navzájom odpovedajú a tvoria jedno jediné Amen Božej vôli** (Benedikt XVI., Kázeň, 25.3.2006).

Tento úžas a táto vďačnosť však majú byť operatívne, majú sa prejaviť v konkrétnych skutkoch. Pretože – pripomeňme si Ježišove slová- *Nie každý, kto mi hovorí: »Pane, Pane,« vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach* (Mt 7, 21). Veľká výčitka nášho Pána voči ľuďom jeho doby,

ktorú by mohol dnes adresovať tiež nám, sa konkretizuje práve v tom, že veľakrát sa uspokojíme s tým, že našu lásku k Bohu vyznávame slovami, ale nie skutkami. Svätý Marek o tom píše v jednej pasáži svojho evanjelia, ktoré budeme čítať o niekoľko dní vo svätej omši: *Dobre o vás, pokrytcoch, prorokoval Izaiáš, ako je napísané: »Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa«* (Mk 7, 6). Meditujme, so slovami nášho Otca: ***Nech je tvoja modlitba modlitbou Božieho dieťaťa; nie modlitbou pokrytcov, na ktorých sa vzťahovali Ježišove slová: „Nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane, ´ vojde do nebeského kráľovstva.“***

Tvoja modlitba – tvoje zvolanie „Pane, Pane“ – má byť v priebehu dňa tisícorakým spôsobom spojená so želaním aj činorodým úsilím plniť Božiu vôľu (Sv. Josemaría, Vyhňa, č. 358).

Často sa pýtajme: Plním verne Božiu vôľu? Snažím sa splňať všetky jej požiadavky, bez hraníc? Je ľahké hlásať tieto úvahy svätého Josemaríu; avšak v skutočnosti –musíme to priznať bez okolkov- sa nám postaví do cesty mnoho ťažkostí alebo si ich vieme živo predstaviť, často je pre nás ťažké plniť a milovať vôľu nášho Nebeského Otca. Choroba, fyzická alebo mravná prekážka, nečakané prekážky v uskutočňovaní práce, malé nedorozumenia, ktoré vzniknú v spolunažívaní s inými ľuďmi, keď niečo nejde podľa našich plánov..., všetky tieto drobnosti predstavujú konkrétne prejavy Božského áno, ktorým sa Pán na nás obracia, tým, že si napomáha bežnými okolnosťami, ktoré si vyžadujú našu oddanú odpoveď. Veľkodušné prijatie týchto požiadaviek, na začiatku sprevádzané chvíľkovým odporom a nesúhlasom, je istou cestou nasledovania Krista zblízka, tak, že doslova splníme jeho odporúčanie,

vziať každý deň svoj kríž a tak sa s Ním naplno identifikovať (Por. Lk 9, 23).

Ako odpovedáme na tieto Božie otázky? Dokážeme objaviť milovanú vôľu nášho Otca Boha vo všetkých protivenstvách dňa, aj v tých najmenších? Všimame si, že to všetko môžeme porovnať s údermi dláta, ktorými Duch Svätý, Božský umelec, vytvára v našej duši obraz Krista?

Budme veľkodušní, moje dcéry a synovia, v našom *serviam!*
Počúvajte radu svätého Josemaríu:
***Nepadni do bludného kruhu:
myslíš si, že len čo sa to či ono dá
do poriadku, štedro sa odvdáčiš
svojmu Bohu.***

A či Ježiš neočakáva, že mu budeš vďačný bez kladenia podmienok, a On už zariadi všetko oveľa lepšie, ako si to ty predstavuješ?

Pevné rozhodnutie, logický dôsledok: každú chvíľu a každý deň budem sa snažiť veľkoryso plniť Božiu vôľu (Sv. Josemaría, Cesta, č. 776).

Slová, ktoré sú pokračovaním tých predchádzajúcich, taktiež v *Ceste*, vypálené ohňom do duše nášho Otca: ***Hovorí sa o duši, ktorá sa modlila k Pánu Bohu týmito slovami: Ježiš môj, milujem ťa!“, že z neba počula túto odpoveď: „Láska, to sú skutky, nie pekné slová.“***

Uvažuj, či azda táto jemná výčitka sa netýka aj teba (Tamtiež, č. 933).

Práve v týchto dňoch uplynie 75 rokov od tohoto Božského vnuknutia. Často sa náš Otec vracal k tejto príhode, ktorá sa stala 16. februára 1932, ale vždy o nej rozprával tak, že protagonista zostal neznámy. Až po jeho odchode do nebeskej vlasti sme spoznali detaily tejto udalosti, ako vyplýva z jeho *Osobných poznámok* a

je opísaná v jednej z vydaných biografíí.

Náš zakladateľ bol niekoľko dní silne prechladnutý a -ako píše vo svojich osobných poznámkach- to bolo príležitosťou, aby vyšiel najavo nedostatok mojej veľkodušnosti voči Bohu, tým, že som poľavil v modlitbe a v tisícich maličkostiach, ktoré dieťa (...) môže Pánovi ponúknuť každý deň. Všimol som si to –pokračuje- a že som odkladal určité predsavzatia venovať viac záujmu a času cvičeniam zbožnosti, ale upokojil som sa myšlienkou: neskôr, keď budeš mať viac síl, keď sa zlepší ekonomická situácia tvojich najbližších...potom! (Sv. Josemaría, Osobné poznámky, č. 606 (16.2.1932). Por. Andrés Vázquez de Prada, „Zakladateľ Opus Dei“, 1. diel, str. 417).

Aká ľudská sa nám predstavuje osoba svätého Josemaríu! Tiež musel

bojovať, ako my, v toľkých maličkostiach. Tiež sa ho dotýkali, ako aj nás, slabé zdravie, ekonomické ťažkosti, nedostatok času, nechuť... Ako by nás nechápal, keď ho prosíme o pomoc prekonať naše obmedzenia? Obracajme sa s dôverou o jeho príhovor, pretože dobre chápe naše potreby. Ale budme vždy pripravení objaviť Božiu vôľu v tých najrozličnejších okolnostiach a prijmime ju bez toho, aby sme sa schovávali za ospravedlnenia, ktoré si ľahko vymýšľame, aby sme zdôvodnili nedostatok našej veľkodušnosti.

Pokračujem v rozprávaní o svätom Josemaríovi: V onen 16. február, keď rozdával sväté prijímanie mníškam v kláštore Santa Isabel, rozprával sa s Ježišom Kristom vo svojom srdci bez vonkajších slov, dal mu najavo to, čo mu toľkokrát vo dne v noci opakoval: **„Milujem ťa viac ako tieto“**. Nato – **dodáva-som pochopil bez slov:**

„Láska sa ukazuje v skutkoch a nie v slovách.“ V tom okamihu som jasne videl, ako málo som veľkodušný, a zrazu som si spomenul na mnoho detailov, ktorým som nepripisoval dôležitosť a pomocou ktorých som zreteľne pochopil nedostatok mojej veľkodušnosti. Ó, Ježišu! Pomôž mi, aby bol tvoj somárík oveľa veľkodušnejší. Skutky, skutky! (Tamtiež).

Don Álvaro komentoval túto udalosť, že sa tento Pánov zásah veľmi dotkol svätého Josemaríu, nie pretože by poľavil v modlitbe, ale pretože od neho Boh žiadal viac, a týmto vnuknutím osvietil jeho rozum a posilnil jeho srdce, aby zrazu objavil mnoho detailov, ktoré by mohol vykonať s väčšou dokonalosťou. Tak sa správal náš zakladateľ a spomienka na túto Ježišovú láskyplnú výčitku ho podnietila k tomu, aby sa

viac venoval službe Bohu a dušiam po celý svoj život.

Aj my môžeme a musíme žiť podľa tohoto učenia. Plnenie Božej vôle bez skúposti, tak ako sa nám prezentuje v každodennom živote, označuje majstrovskú cestu, reálnu cestu priameho nasledovania nášho Pána, cestu účinného apoštolátu.

Pripomína nám to Svätý otec v jednej kázni: **Poslušné nasledovanie**

Božského Majstra mení kresťanov na svedkov a apoštolov pokoja.

Môžeme povedať, že tento vnútorný postoj nám tiež pomáha lepšie zdôrazniť, aká má byť kresťanská odpoveď na násilie, ktoré ohrozuje pokoj vo svete.

Zaiste to nie je pomstyčtivosť, ani nenávisť, ani únik k nepravdej spiritualite. Odpoveď Kristových učeníkov pozostáva v tom, že idú tou cestou, akú si zvolil On, pred všetkým zlom svojej doby a všetkých čias rozhodne objal kríž,

**cestou lásky, ktorá je dlhšia, ale
účinnnejšia. V jeho stopách a
spojení s Ním sa musíme snažiť
vzdorovať zlu dobrom, lži pravdou,
nenávisťou láskou (Benedikt XVI.
Kázeň, 1.3.2006).**

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. februára 2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-
februar-2007/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-februar-2007/) (23.02.2026)